

1. neděle adventní B

*My hlína jsme – ty jsi nás hnětl,
dílo tvé ruky jsme všichni! (Iz 64,7)*



První čtení

Izaiáš 63,16b-17.19b; 64,2b-7

Ty, Hospodine, jsi náš otec, "naš vykupitel" je tvoje dávné jméno. Proč jsi dopustil, Hospodine, že jsme zbloudili z tvých cest, že nám ztvrdlo srdce, abychom před tebou neměli bázeň? Usmiř se kvůli svým služebníkům, pro kmeny, které jsou ti vlastní! Kéž bys protrhl nebe a sestoupil! Před tvou tváří by se rozplynuly hory. Sestoupil jsi a před tvou tváří se rozplynuly hory. Od věků (nikdo) neslyšel, k sluchu (nikomu) neproniklo, oko nespatriilo, že by bůh, mimo tebe, (tak) jednal s těmi, kdo v něho doufají. Jdeš vstříc tomu, kdo s radostí jedná spravedlivě, těm, kdo na tvých cestách pamatují na tebe. Hle, ty ses rozhněval, protože jsme zhřešili, byli jsme v hříších stále. Byli jsme všichni jak poskvrnění, jak špinavý šat byl každý náš dobrý skutek. Zvadli jsme všichni jak listí, nepravosti nás unášely jak vítr. Nikdo nevzýval tvé jméno, nikdo se nevzchopil, aby se k tobě přivinul, neboť jsi před námi skryl svoji tvář, nepravosti jsi nás vydal napospas. A přece, Hospodine, ty jsi náš otec! My hlína jsme – ty jsi nás hnětl, dílo tvé ruky jsme všichni!

Druhé čtení

1. Korintánům 1,3-9

(Bratři a sestry!) Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista. Neustále za vás děkuji svému Bohu pro Boží milost, která vám byla dána v Kristu Ježíši. Neboť v něm jste v každém ohledu získali bohatství všeho druhu, jak v nauce, tak v poznání. Vždyť přece svědectví o Kristu bylo u vás jako pravé dokázáno, takže nejste pozadu v žádném Božím daru; jen ještě musíte vytrvale čekat, až přijde náš Pán Ježíš Kristus. On vám také dá, že vytrváte až do konce, takže budete bez úhony v onen den našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je Bůh, a on vás povolal k tomu, abyste měli společenství s jeho Synem Ježíšem Kristem, naším Pánem!

Ježíš řekl svým učedníkům: "Dejte si pozor, bděte, protože nevíte, kdy přijde poslední den. Je to podobně jako s člověkem, který se vydal na cesty. Odešel z domu, dal svým služebníkům plnou moc, každému jeho práci a vrátnému nařídil, aby bděl. Bděte tedy, protože nevíte, kdy přijde pán domu, zdali navečer nebo o půlnoci nebo za kuropění nebo ráno, aby vás, až znenadání přijde, nezastihl, jak spíte. Co říkám vám, říkám všem: Bděte!"

K zamyšlení

"Roztrhni se nebe a sestup!" V tomto toužebném výkřiku, který je plný naděje, se v prvním čtení rozeznává přiznání Izraele k vlastnímu hříchu a nepravosti. Teprve skrze vlastní neúspěch, skrze zkušenost odloučenosti od Boha, skrze odloučení se od tradice, skrze zničení Jeruzaléma a skrze vlastní vnitřní propuštění, se může Izraelský lid vrátit znovu ke své vlastní identitě a osvobodit se pro zkušenost s novým.

"Roztrhni se nebe a sestup!" Zkušenost Izraele není také dnes ničím novým. Když se na počátku adventu sjednotíme v tomto zvolání s Izraelem, pak s vědomím a se zkušeností, že je nám na jedné straně darováno Boží království a jeho uzdravení, ale na druhé straně se pohybujeme stejně jako před tím lidskými pozicemi již a ještě ne. My křesťané a křesťanky jsme lidé mezidobí. Na jedné straně máme jistotu a příslib Boží neomezené věrnosti a vykoupení. Co nám Bůh daroval v, skrze a s Ježíšem, není možné mimo svět vytvořit. A přeci ještě nejsme u cíle. Tolik je toho v našem životě zaviněného, křehkého a zlomeného, tolik je toho nešťastného...

Advent vypovídá o všem najednou: o Bohu, který se k nám v Ježíši Kristu nepředstavitelně blízko přiblížil. O Bohu, který je na cestě životem s námi a o Bohu, který přijde znovu v okamžiku skonání. Vzpomínka na minulost nás může při tom posilňovat a podporovat, abychom v přítomnosti s důvěrou a zodpovědností vzhlíželi k budoucnosti, ve které Bůh naplní všechny naše sny.

Naše životní cesta je zaměřena na budoucnost, ale je to budoucnost mimo náš časový rámec. Na jakou "budoucnost" postavíme naše slabiny, rozhodujeme o tom nyní a dnes. Definitivní příchod Krista, jeho "advent", není tak otázka určitého časového okamžiku příchodu Krista ("večer nebo o půlnoci, za ranního kokrhání kohoutů nebo teprve zítra"), ale daleko více je to otázka, jakou základní pozici zaujmeme tváří tvář tohoto očekávaného okamžiku života. "Bděte" – v tomto slově vyjadřuje Ježíš nabádání, abychom si byli vědomi naší zodpovědnosti vůči přítomnosti a rozpoznali jsme definitivní význam všeho, co k nám přichází každým okamžikem našeho života. "Bděte – dávejte pozor, abyste váš život neprospali", můžeme také říci. Každá hodina našeho života přináší s sebou výzvu, kdy se musíme rozhodovat. Rozhodujme se pečlivě, neboť nám to přinese buď odsouzení nebo požehnání, ale nezapomeňme, že kráčíme k budoucnosti, která je v neposlední řadě nedostupná a nachází se mimo všechny lidské plány Bdít znamená opravdově přijmout a vydržet tato ohniska napětí – plánovat a utvářet náš život zodpovědně a zároveň zůstat vnitřně svobodný. Advent je každoroční připomínka, nechat Boha tímto způsobem "vstoupit" do našich životů.

1. neděle adventní B

*My hlína jsme – ty jsi nás hnětl,
dílo tvé ruky jsme všichni! (Iz 64,7)*



První čtení

Izaiáš 63,16b-17.19b; 64,2b-7

Ty, Hospodine, jsi náš otec, "naš vykupitel" je tvoje dávné jméno. Proč jsi dopustil, Hospodine, že jsme zbloudili z tvých cest, že nám ztvrdlo srdce, abychom před tebou neměli bázeň? Usmiř se kvůli svým služebníkům, pro kmeny, které jsou ti vlastní! Kéž bys protrhl nebe a sestoupil! Před tvou tvář by se rozplynuly hory. Sestoupil jsi a před tvou tvář se rozplynuly hory. Od věků (nikdo) neslyšel, k sluchu (nikomu) neproniklo, oko nespatriilo, že by bůh, mimo tebe, (tak) jednal s těmi, kdo v něho doufají. Jdeš vstříc tomu, kdo s radostí jedná spravedlivě, těm, kdo na tvých cestách pamatují na tebe. Hle, ty ses rozhněval, protože jsme zhřešili, byli jsme v hříších stále. Byli jsme všichni jak poskvrnění, jak špinavý šat byl každý náš dobrý skutek. Zvadli jsme všichni jak listí, nepravosti nás unášely jak vítr. Nikdo nevzýval tvé jméno, nikdo se nevzchopil, aby se k tobě přivinul, neboť jsi před námi skryl svoji tvář, nepravosti jsi nás vydal napospas. A přece, Hospodine, ty jsi náš otec! My hlína jsme – ty jsi nás hnětl, dílo tvé ruky jsme všichni!

Druhé čtení

1. Korintánům 1,3-9

(Bratři a sestry!) Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista. Neustále za vás děkuji svému Bohu pro Boží milost, která vám byla dána v Kristu Ježíši. Neboť v něm jste v každém ohledu získali bohatství všeho druhu, jak v nauce, tak v poznání. Vždyť přece svědectví o Kristu bylo u vás jako pravé dokázáno, takže nejste pozadu v žádném Božím daru; jen ještě musíte vytrvale čekat, až přijde náš Pán Ježíš Kristus. On vám také dá, že vytrváte až do konce, takže budete bez úhony v onen den našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je Bůh, a on vás povolal k tomu, abyste měli společenství s jeho Synem Ježíšem Kristem, naším Pánem!

Evangelium

Marek 13,24-37

Ježíš řekl svým učedníkům: "V těch dnech, po velkém soužení, se zatmí slunce a měsíc přestane svítit, hvězdy budou padat z nebe a hvězdný svět se zachvěje. A tehdy (lidé) uvidí Syna člověka přicházet v oblacích s velikou mocí a slávou.

Potom pošle anděly a shromáždí své vyvolené ze čtyř světových stran, od konce země až po konec nebe. Poučte se z přirovnání o fíkovníku! Když se už jeho větve nalévají mízou a nasazují listy, poznáváte z toho, že léto je blízko. Stejně tak, až uvidíte, že se to děje, poznáte, že je blízko, přede dveřmi. Amen, pravím vám: Toto pokolení nepomine, dokud se to všechno nestane. Nebe a země pominou, ale má slova nepominou. O tom dni a o té hodině však neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn, jenom Otec. Dejte si pozor, bděte, protože nevíte, kdy přijde poslední den. Je to podobně jako s člověkem, který se vydal na cesty. Odešel z domu, dal svým služebníkům plnou moc, každému jeho práci a vrátnému nařídil, aby bděl. Bděte tedy, protože nevíte, kdy přijde pán domu, zdali navečer nebo o půlnoci nebo za kuropění nebo ráno, aby vás, až znenadání přijde, nezastihl, jak spíte. Co říkám vám, říkám všem: **Bděte!**"

K zamyšlení

"Roztrhni se nebe a sestup!" V tomto toužebném výkřiku, který je plný naděje, se v prvním čtení rozeznává příznání Izraele k vlastnímu hříchu a nepravosti. Teprve skrze vlastní neúspěch, skrze zkušenost odloučenosti od Boha, skrze odloučení se od tradice, skrze zničení Jeruzaléma a skrze vlastní vnitřní propuštění, se může Izraelský lid vrátit znovu ke své vlastní identitě a osvobodit se pro zkušenost s novým.

"Roztrhni se nebe a sestup!" Zkušenost Izraele není také dnes ničím novým. Když se na počátku adventu sjednotíme v tomto zvolání s Izraelem, pak s vědomím a se zkušeností, že je nám na jedné straně darováno Boží království a jeho uzdravení, ale na druhé straně se pohybujeme stejně jako před tím lidskými pozicemi již a ještě ne. My křesťané a křesťanky jsme lidé mezidobí. Na jedné straně máme jistotu a příslib Boží neomezené věrnosti a vykoupení. Co nám Bůh daroval v, skrze a s Ježíšem, není možné mimo svět vytvořit. A přeci ještě nejsme u cíle. Tolik je toho v našem životě zaviněného, křehkého a zlomeného, tolik je toho nešťastného...

Advent vypovídá o všem najednou: o Bohu, který se k nám v Ježíši Kristu nepředstavitelně blízko přiblížil. O Bohu, který je na cestě životem s námi a o Bohu, který přijde znovu v okamžiku skonání. Vzpomínka na minulost nás může při tom posilňovat a podporovat, abychom v přítomnosti s důvěrou a zodpovědností vzhlíželi k budoucnosti, ve které Bůh naplní všechny naše sny.

Naše životní cesta je zaměřena na budoucnost, ale je to budoucnost mimo náš časový rámeček. Na jakou "budoucnost" postavíme naše slabiny, rozhodujeme o tom nyní a dnes. Definitivní příchod Krista, jeho "advent", není tak otázka určitého časového okamžiku příchodu Krista ("večer nebo o půlnoci, za ranního kokrhání kohoutů nebo teprve zítra"), ale daleko více je to otázka, jakou základní pozici zaujmeme tváří tvář tohoto očekávaného okamžiku života. "Bděte" – v tomto slově vyjadřuje Ježíš nabádání, abychom si byli vědomi naší zodpovědnosti vůči přítomnosti a rozpoznali jsme definitivní význam všeho, co k nám přichází každým okamžikem našeho života. "Bděte – dávejte pozor, abyste váš život neprospali", můžeme také říci. Každá hodina našeho života přináší s sebou výzvu, kdy se musíme rozhodovat. Rozhodujme se pečlivě, neboť nám to přinese buď odsouzení nebo požehnání, ale nezapomeňme, že kráčíme k budoucnosti, která je v neposlední řadě nedostupná a nachází se mimo všechny lidské plány. Bdít znamená opravdově přijmout a vydržet tato ohniska napětí – plánovat a utvářet náš život zodpovědně a zároveň zůstat vnitřně svobodný. Advent je každoroční připomínka, nechat Boha tímto způsobem "vstoupit" do našich životů.